

VÁNOČNÍ

LERCHOVÁK

Vážení čtenáři,

vychází aktuální číslo školního časopisu, na kterém se podílela osmičlenná redakce ve složení: Ctibor Bělohrad, Karolína Kremlíková, Eva Purkarová, Michaela Formanová, Gabriela Fránková, Anežka Nováková, Aneta Černíková a Zuzana Melkusová. V tomto čísle najdete rozmanité příspěvky. Pravidelnou rubrikou se stala anketa, dále Školní drbna, která přináší mimo jiné informace o pobytu v Anglii, kterého se účastnili vybraní osmáci, nebo jazykovém pobytu v Londýně či na Maltě, který absolvovaly některé vyučující. Rozhovor tentokrát vedli naši redaktoři s paní učitelkou Novou, ani ten si nenechte ujít. Dále se dozvíte, jak to chodí na jedné základní škole ve Francii, a „zúčastníte se“ dne otevřených dveří na střední umělecké škole. K zamyšlení mohou posloužit texty o dárku, který by dokázal změnit život, nebo vánočně laděné texty. Na závěr si můžete přečíst a prohlédnout příspěvky žáků z prvního stupně.

Již přes rok máte k dispozici redakční mail, tak neváhejte a pište své reakce (co se Vám líbilo, nebo třeba máte zajímavý námět na článek a podobně), či posílejte příspěvky. Těšíme se na Vaše maily. Jen se, prosím, nezapomeňte podepsat, anonymní maily nebudeme brát v potaz.

(redakční mail: casopislerchova@atlas.cz)

Příjemné čtení a krásné Vánoce Vám přeje redakce.

OBSAH

Anketa	4
Školní drbna	6
Rozhovor s p. učitelkou Anežkou Novou, E. Purkarová, K. Kremlíková, C. Bělohrad	7
Přežila jsem školu ve Francii, A. Nováková	10
Den otevřených dveří, G. Fránková	12
Dárek, který by mi změnil život, L. Holeček, A. Fabšicová, T. Salberová	13
Co pro mě znamenají Vánoce? A. Vystrčil	14
Vánoce, A. Svatková	14
O vánočním skřítkovi, J. Kavalová	15
O Sněhuláčkovi, T. Luhanová	15
Pracovní listy, 4. B	16

Zdroje použitých obrázků:

Titulní strana – autorka G. Fránková, *dekorace ze str. 2* - www.lena-esotera.cz, *otazník ze str. 4* - www.autobaterie-pema.cz, *sváteční tabule ze str. 5* - exchangehotel.com.au, *mikrofon ze str. 7* - pixabay.com, *foto ze str. 8 a 9* – archiv p. učitelky, *fotografie ze str. 10* – archiv autorky článku, *motiv Francie ze str. 10* - www.danarionline.cz, *zátiší ze str. 12* – archiv autorky článku, *bulteriér ze str. 13* - www.terier.sk, *zasněžený dům ze str. 13* - gebbangert.npage.de, *sob ze str. 14* - www.caimpuls.cz, *sněhulák ze str. 15* - www.caimpuls.cz

Anketa

Koho byste pozvali na večeři na Štědrý den k sobě domů?

Výběr z odpovědí:

„Jenom rodinu – ostatní mají vlastní večeři s rodinou.“

Libor Potužník, 7. A

„Rodinu, přátele, paní učitelku Polákovou a paní učitelku Pokornou a Ježíška.“

Veronika Tvrdá, 7. A

„Santu. Aby bylo hodně dárků a abych nemusel žádné kupovat.“

Martin Skolek, 7. A

„K sobě domů bych pozvala rodinu a blízké. Protože si myslím, že by lidé měli strávit vánoční svátky spolu.“

Natálie Kroupová, 7. A

„Já bych si k sobě domů pozvala svoji rodinu a kamarády a kamarádky, protože mi jsou nejbližší a Štědrý den si chci užít.“

Tereza Luhanová, 6. A

„Všechny lidi, co s námi na Vánoce bývají (babička, mamka, táta, ségra), a nějaké kamarády, kteří pro mě byli v roce 2015 nějakým způsobem důležití... Stejně bych byla nejraději, kdyby to šlo s opravdovými kamarády – se zvířaty.“

Natálie Rutkayová, 6. A

„Já bych chtěla na Štědrý den k sobě pozvat Zdeňka Svěráka, protože se mi moc líbí všechno, co dělá, filmy, pohádky, písničky a také Divadlo Járy Cimrmana. A nejen to, líbí se mi i to, jak se chová.“

Tereza Roučková, 7. A

„Ježíška – ať mám dárky.“

Lukáš Šrejma, 7. A

„Na Štědrý den bych pozval svoji rodinu a přátele, protože je to slušnost a zvyk.“

Věroslav Puchinger, 7. A

„Samozřejmě rodinu a přátele. A možná i některé lidi, kterých by mi bylo moc líto. A když by moje rodina či přátelé měli zvířátka (pejsky atd.), tak bych je taky moc ráda uvítala.“

Michaela Hraničková, 6. A

„Rodinu (včetně zesnulých prarodičů) a kamarády, kamarádky.“

Filip Řáha, 7. A

„Kovyho. Je to můj nejoblíbenější YouTuber a možná by se mnou natočil video.“

Jan Pech, 6. A

„Pozval bych kámoše a rodinu, protože si myslím, že by to byla legrace.“

Daniel Luhan, 7. A

„Já bych pozvala svoji kamarádku Sabinku, jelikož ji mám moc ráda.“

Kateřina Drhová, 6. A

„Pozval bych asi svoji sestřenicí z Moravy, protože jsem ji dlouho neviděl, anebo strýčka z Liberce, abych ho po šesti letech zase viděl.“

Patrik Vodička, 6. A

„Svého idola: Lionela Andrése Messiho. Vždy jsem ho toužil vidět.“

Lukáš Kolařík, 6. A

„Já bych si na Vánoce pozvala svou nejbližší rodinu (máma, táta, babičky, dědové) a to mi stačí, protože je mám ze všech nejraději.“

Anna Tůmová, 7. A

„Já bych pozvala minulou a současnou třídu, protože minulá třída mi moc chybí a současnou mám moc ráda.“

Eliška Saxlová, 7. A

„Rodinu, nejlepšího kamaráda, Jaromíra Jágra a Patricka Kanea, protože to jsou moji nejoblíbenější hokejoví hráči.“

Matouš Hail, 7. A

„Pozvala bych všechny své přátele a kamarády, protože bychom si užili na Vánoce více zábavy a pohody.“

Kristýna Habartová, 7. A

ŠKOLNÍ DRBNA

Přinášíme Vám několik informací, které se udály na naší škole a kterých se účastnili někteří Vaši spolužáci:

- 19. 9. byla v areálu školy otevřena zrekonstruovaná běžecká dráha s povrchem z tartanu

ohlas: *Na dráze se nyní dobře běhá a výhodou je, že nepráší. (žákyně ZŠ)*

- na začátku školního roku, v první polovině září se žáci 6. tříd účastnili dvoudenního seznamovacího pobytu, který přispěl k vzájemnému poznání

- dne 25. září se účastnili žáci devátých tříd sportovního dne, který pořádali žáci a učitelé SOŠ A SOU, kde si žáci zkusili například posilovat, žákyně tancovaly moderní styly hudby

ohlas: *Byl to fajn den. (žák 9. třídy)*

- 10 vybraných žáků z 8. A se zúčastnilo týdenního pobytu v Anglii, kde poznali nejen část anglických významných památek, ale také poznali, jak to chodí ve škole v Anglii

ohlas: *V Anglii bylo jiné prostředí než u nás v ČR, ale zvyknout se na to dalo. Po příjezdu do Anglie jsme se šli projít a pak jsme byli na pláži, kde jsme fotili. Bylo to super.*

Naše třída byla v říjnu v Anglii. Jeli jsme na trajektu i v Eurotunelu. Byli jsme v Brightonu, v Portsmouth, na Křídových útesech Seven Sisters, v Hastings, na hradě Arundel a také v Londýně. Bydleli jsme ve Worthingu a tam jsme také měli školu. (žáci zúčastnění pobytu)

- paní učitelka Golová a paní učitelka Smolová z druhého stupně se zúčastnily čtrnáctidenního pobytu na Maltě, kde se zdokonalovaly ve znalostech anglického jazyka
- paní učitelka Onderová z prvního stupně se zúčastnila čtrnáctidenního pobytu v Londýně, kde se taktéž zdokonalovala ve znalostech anglického jazyka
- v pondělí 23. 11. odjeli vybraní žáci 8. a 9. tříd na okrskový přebor ve florbalu do Horažďovic. Utkali se v zápasech proti Velharticím, Kolinci, Horažďovicím Komenského a Horažďovicím Blatenská. Dívků družstvo se umístilo na 3. místě a chlapecké skončilo na místě 2. Ti potom postoupili do okresního kola, kde se umístili na 4. pozici.

Aneta Černíková, Zuzana Melkusová

Rozhovor s paní učitelkou Anežkou Novou

Rozhovor připravili a s paní učitelkou promlouvali Ctibor Bělohrad, Eva Purkarová a Karolína Kremlíková.

Ctibor, Karolína, Eva: Dobrý den, paní učitelko.

Ctibor: Jak jste se dostala k vzdělávacímu projektu do Anglie?

P. uč. Nová: Projekt vznikl tak, že v dubnu letošního roku Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy ČR vydalo tzv. Výzvu 56 na podporu jazykového vzdělávání. Výzva se dostala do naší školy k panu řediteli a s vedením školy jsme se rozhodli, že se k té výzvě přihlásíme. Učitelé a skupina dětí budou mít možnost účastnit se zahraničního kurzu. Na vypracování výzvy bylo docela málo času, ale pan ředitel to zvládl. Pak jsme čekali, jestli naše žádost bude přijata. Koncem minulého školního roku jsme se dozvěděli, že jsme uspěli. Museli jsme vypracovat výběrové řízení pro cestovní agentury, které budou schopny nám zajistit požadované služby, tedy kurzy pro učitele a zájezd s výukou anglického jazyka pro děti. Koncem července jsme vyhlásili výběrové řízení, do kterého se přihlásilo několik zájemců. Jedna agentura byla vybrána, aby zajistila zahraniční studijní pobyt pro 10 žáků a druhá kurz pro 3 vyučující anglického jazyka. Začátkem září bylo ve třídě 8. A vybráno losem 10 žáků, kteří se mohli zúčastnit zahraničního zájezdu s výukou angličtiny. Museli jsme včas dodat informace cestovní kanceláři, která zajišťovala všechno ostatní - dopravu, ubytování, návštěvy památek a výuku angličtiny. Ještě bych měla dodat, že v rámci Výzvy 56 probíhají na škole také takzvané čtenářské dílny.

Karolína: S jakou cestovní kanceláří se jelo?

P. uč. Nová: Pobyt dětí zajišťovala CK Výuka Jinak, která sídlí v Praze a má velmi bohaté zkušenosti se zahraničními zájezdy pro děti a pro dospělé. Kromě toho zajišťuje různé jazykové pobyty nebo výlety po naší republice.

Eva: Co nabídla cestovní kancelář?

P. uč. Nová: Cestovní kancelář nabídla poznávací program po jižní Anglii a jazykový kurz v rozsahu 9 hodin v jazykové škole ve Worthingu.

Ctibor: Jak se jmenovala ta škola?

P. uč. Nová: Škola ve Worthingu má název Center of English Studies a má ve Worthingu 2 pobočky.

Karolína: Škola má pobočky jenom ve Worthingu?

P. uč. Nová: Škola má pobočky v Dublinu, Londýně, Oxfordu, Leedsu.

Eva: Jak bylo zajištěno ubytování?

P. uč. Nová: Ubytování bylo zajištěno v anglických rodinách. Je to úkolem školy, která má smlouvu s rodinami v tom městě, kde probíhá výuka. Rodiny musí zajistit jídlo na celý den, snídaně a teplá večeře doma a oběd se dával ve formě balíčků.

Eva: Jaké školy s vámi ještě jely?

P. uč. Nová: V autobuse s námi jela skupina 10 studentů z Gymnázia Sušice s paní profesorkou Editou Krouskou a třicetičlenná skupina ze školy z Mořkova u Nového Jičína, kterou doprovázely tři paní učitelky. Měli jsme skvělou průvodkyni paní Petru Teichmanovou, která zajišťovala vstupy do památek a všechny organizační věci se školou i s rodinami. V Anglii jsme potkávali mnoho českých dětí a učitelů.

Ctibor: Já bych se chtěl ještě vrátit

k tomu, jak to bylo finančně náročné?

P. uč. Nová: Výzva ministerstva 56 předpokládala, že celý pobyt bude hrazen z peněz, které na to ministerstvo vyčlenilo. Možná jste slyšeli v novinách nebo v televizi zprávu, že ta výzva byla velmi rozsáhlá. Ministerstvo na tuto výzvu dalo více než 1,5 miliardy korun, takže v tomhle období pořád ještě jezdí jiné školy a učitelé do zahraničí na jazykové kurzy, a to nejen do Anglie, ale i do Německa, Francie nebo na jiná místa v Evropě, podle toho, který jazyk se učí.

Karolína: Jak jste se přepravili přes Lamanšský průliv?

P. uč. Nová: Dopravu zajišťovala cestovní kancelář a my jsme měli výhodu, že jsme cestu tam absolvovali na trajektu a zpátky Eurotunelem, takže jsme měli možnost zažít oba způsoby.

Eva: Cesta na trajektu musela být hodně záživná. To dělá málokterá cestovní kancelář, většinou preferují jeden druh cesty, protože to bývá levnější.

P. uč. Nová: Naštěstí nebyla žádná bouře, takže nikdo mořskou nemocí netrpěl.

Ctibor: Jaký je Eurotunel?

P. uč. Nová: Autobus najel do velkého vlaku a my jsme zůstali sedět v autobuse, takže mi to připadalo trochu nudnější.

Karolína: Co bylo pro Vás příjemnější?

P. uč. Nová: Pro mě byla příjemnější cesta trajektem také proto, že jsem trajektem přes kanál cestovala poprvé. Byla jsem v Anglii už po osmé, a buď jsem letěla, nebo jela Eurotunelem.

Eva: Co je rychlejší?

P. uč. Nová: Cesta tunelem je o hodinu rychlejší než trajektem.

Ctibor: V minulém roce byl i zájezd do Belgie. Jaký je v tom rozdíl?

P. uč. Nová: Zájezd do Belgie byla akce Douzelage, což je asociace měst ze zemí Evropské unie. Sportovní pobyt organizuje město Houffalize pro děti z ostatních členských měst z Douzelage. Rozdíl je v tom velký, protože pobyt v Belgii hradí děti celý a také neprobíhalo žádné vyučování.

Karolína: Jak se Vám líbil výlet do Anglie?

P. uč. Nová: Pobyt se mi moc líbil. Snad i všem dětem a doufám, že se nám něco takového podaří ještě někdy zorganizovat.

Eva: Byli jste v hlavním městě Anglie?

P. uč. Nová: Ano, v Londýně jsme byli poslední den. Londýn mě překvapil, tím že je hodně rozestavěný. Když jsem tam byla naposledy před několika lety, tak mi připadal klidnější. Je tam spousta nových moderních, architektonicky významných staveb. Mám Londýn ráda.

Ctibor: Je tam nějaké místo, které máte nejradši?

P. uč. Nová: Za to nejlepší místo považuju Trafalgarské náměstí a pak se mi líbí Hyde Park.

Karolína: Co se Vám nejvíce líbilo v Jižní Anglii?

P. uč. Nová: Z těch míst, která jsme navštívili, se mi nejvíce líbily útesy Seven Sisters a Brighton.

Eva: Proč zrovna město Brighton?

P. uč. Nová: Jednak je tam královský Royal Pavillion, který je vystavěný v orientálním stylu, a krásná kolonáda při pobřeží.

Ctibor: Jsou okraje na Seven Sisters nějak ohraničené proti pádům?

P. uč. Nová: (smích) Útesy jsou moc pěkné, ale trošku nebezpečné, takže není radno chodit na okraj. Je to nádherná příroda s nádherným výhledem na moře.

Ctibor, Karolína, Eva: Děkujeme.

Přežila jsem školu ve Francii

Je to rok a kousek, co jsem se stala žákem Základní školy Sušice, Lerchova ul. Bylo to pro mě úplně nové – v české škole jsem se ocitla poprvé. První, druhou a třetí třídu jsem studovala doma a potom jsme se odstěhovali do Francie, kde jsem nastoupila do čtvrté třídy a naučila jsem se mluvit francouzsky.

Pátou, šestou a sedmou třídu jsem si odchodila taktéž ve Francii a potom jsme se vrátili zpátky do České republiky a já jsem 1. září 2014 poprvé vstoupila do české třídy.

Říct, že to pro mě byl šok, by situaci vhodně nepopsalo. Spíš jsem byla hodně mile překvapená. Sice nevím, jakou pověst má letošní 9. B v celé škole, ale jsem si jistá, že málokdo o nás mluví jako o vzorných žácích –

nejspíš nikdo.

Přitom ale, když porovnáím jakoukoliv třídu z Lerchovky s jakoukoliv z mé předchozí školy, tak i ti nejhorší jedinci z českých tříd k vyučujícímu i k majetku školy mají víceméně respekt. Netvrdím, že jsme minulý rok neměli díru (vlastně hned dvě) ve dveřích třídy, že nejsou lavice trochu víc nakřivo, že nikdo neprolomil parapet a že na stropě nejsou nalepení žádní gumoví medvídci a kusy modelíny. Ba ne, to všechno se v naší třídě dá najít – až na ty dveře, ty vystřídaly dveře křivé.

Ale jak už jsem řekla, oproti škole, kde jsou samozřejmě rozbitá okna, chtěné výbuchy v laboratoři, bouchající petardy a obrovské rvačky, které není nikdo schopný zastavit, jsou tyhle blbůstky úplně pacifik.

Abyste si vhodně představili, jak to v takové francouzské škole vypadá, popíšu vám, jak vypadá den prožitý v ní.

Školní autobus jede kolem půl osmé, je čistě na vás, co do té doby stihnete udělat pro to, abyste vypadali přijatelně. Jen málo studentů nedojíždí, na to je ono město moc malé. Nasednete a čeká vás něco kolem 45 minut v autobuse, kdy nasedají ostatní studenti. Vystoupíte a čekají vás dvě hodiny výuky bez přestávky, každá hodina trvá 60 minut. (Pro ty, kterým nejde matematika, dohromady 120 minut v sedě...)

Nastane dvacetiminutová přestávka, během které jsou většinou všichni povinni vyjít na třídní dvůr a nikdo nesmí zůstat vevnitř, a to za každého počasí. Rozhodně není běžné nosit si do školy svačinu a to z dosti komického důvodu – francouzské ministerstvo školství má pocit, že ve Francii stoupá obezita a tudíž zakázalo jakýkoliv přísun jídla do francouzských škol, kromě obědů.

Tři až čtyři hodiny žák sedí ve škole a poté je hodinová pauza na oběd. Čtyři hodiny může sice někomu připadat málo, ale když vezmete v potaz, že to jsou celé čtyři hodiny s jednou přestávkou a s ne příliš příjemnými učiteli, náhle se tomu lépe věří.

Obědvat ve školní jídelně by měl každý, ať už to, čemu říkají „jídlo“, vypadá, jak chce, nebo si musí donést vlastní, jelikož možnost dojít si něco koupit se zamítá. Pokud nemáte dopis podepsaný rodiči, nebo pokud si pro vás rodič nepřijde, je vyloučená jakákoliv možnost opustit školu. Ten, kdo pravidla sepisoval, ovšem tenkrát nedomyslel, že se tak zvýší počet

„útěků“ ze školy. Většinou to skončí tím, že se dotyčný „zabije“, když překonává školní plot, ale to odbočujeme od tématu. Od toho tam je jediná dobrá věc na francouzských školách – ošetřovna.

Zpět k obědům. Po třídách se žáci musí seřadit před jídelnu, a pokud máte ve třídě nějaké vtipálky, které dozor nemá rád, tak v tom případě máte smůlu, do jídelny vás pustí jako poslední.

Vezmete si předkrm, sýr a dezert a potom si vezmete talíř s hlavním chodem. Předkrm a dezert bych doporučovala, jelikož z hlavních chodů jsou požitelné jenom hranolky, těstoviny a občas rýže. Tím to končí, na shledanou! Na výběr není nikdy, jednička, dvojka a trojka neexistují. Kdo si stěžuje na naši jídelnu, by ve Francii nepřežil ani tři dny.

Po jídle odevzdáte ták, vyjdete ven a následně venku musíte zůstat do začátku další hodiny. Zábavné může být kde co, když už se moc nudíte. Tancovat na lavičce, počítat, kolik holek už vystřídal za týden největší sukničkář školy, nebo předstírat, že máte něco s nohou a žádat v ošetřovně berle. Co se děje potom? S berlemi to opravdu neumíte a následně máte něco s nohou doopravdy...

Následuje odpolední vyučování. Odpolední vyučování je každý den, kromě středy, do čtyř, nebo do pěti. Když hodina odpadne, máte jen dvě možnosti – jít do tzv. permanence, tedy do třídy pro cca 60 dětí, kde si děláte úkoly, abyste zabili čas, nebo jít do školní knihovny, kam může nanejvýš dvacet dětí, jelikož z areálu školy vás nepustí, jak už jsem řekla, bez dopisu od rodičů.

V pět jedou školní autobusy, ale dopadne to většinou tak, že než do posledního nastoupí žáci, je po půl šesté. Dojedete domů, uděláte domácí úkoly, možná máte ještě nějaký ten kroužek a už je zase deset večer a víc. A další den vás čeká to samé, týden co týden, měsíc co měsíc, rok co rok. Za sebe radši ani nechci vědět, jak to vypadá na středních školách...

Strašení máme za sebou. Nevím, jaký z toho máte pocit, mně osobně tahle zkušenost stačila, a kdyby bylo na mě, studovat do Francie už bych nešla. Je smutné, jak většina mladých lidí kouří, nebo fetuje a jen málokdo se něčemu takovému vyhne. V České republice do něčeho takového spadne sotva čtvrtina toho, co ve Francii ve stejně velké škole.

Netvrdím, že žít tam je peklo, jen je to rozhodně jiné a pokud někdo poznal na pravou míru, jak se u nás žije, tam by to pro něj nebylo snadné.

A přece bych si do Lerchovky přinesla jedno z Francie. *Prázdniny.* Prázdniny ve Francii za celý rok trvají téměř dvakrát tolik, co v České republice. Ale co, něco jim závidět musíme...

Takhle bych to asi zakončila. Ne všude je to stejné jako u nás a asi je to tak správně. Jaký jiný důvod má člověk, aby se jel podívat jinam? Já bych jiný asi neměla.

Anežka Nováková, 9. B

Den otevřených dveří

Nevím přesně, jak bych popsala své pocity, když jsem ráno odmítala snídani se slovy, že mám až moc velkou trému z nové školy. Určitě jsem nebyla první deváťák, který má strach z nové školy. Umělecké školy. Cestou do Plzně jsem byla relativně v klidu, pořádný boj s pocity nastal, až když jsme nemohli najít místo, kde se škola nachází.

Škola zaměřená na umění se schovávala za skalkou, která více jak polovinu budovy zakrývá. Když jsme se dostavili na místo, prošli jsme si první část školy (škola je rozdělena do dvou budov, v jedné probíhá „klasické“ vyučování a v druhé budově jsou ateliéry), škola už od prvního pohledu vypadala bezchybně.

Vládla tam příjemná atmosféra, všichni byli moc milí a žáci si pomalu s učiteli tykali. Všichni byli vysmátí a byla tam pohoda. Pozorovali jsme, jak si žáci vedou při práci se svými výtvary, nikdo neměl nejmenší problém, když student při vytváření díla jedl, pil, poslouchal hudbu či se bavil s někým jiným o počasí.

Setkali jsme se s velice příjemnou ředitelkou, která nám zodpověděla naše otázky, které se týkaly přijetí a talentových zkoušek. Dále jsme si popovídali s profesory a učitelem češtiny, který říkal, že u zkoušek z českého jazyka po mě rozhodně nebude chtít Y a I a větné rozборы – čímž mě mile překvapil.

Jakmile jsme měli odpovědi na všechny otázky, zeptali jsme se na cestu do ateliérů v Křimicích. Cesta do druhé budovy netrvala déle jak pět minut, byla jsem ráda, že až se bude přejíždět mezi budovami, nebude to trvat dlouho. V ateliérech se nás ujala studentka třetího ročníku v oboru malba, ta nás provedla budovou a ke všemu nám řekla několik stručných vět. Velmi mě potěšila odpovědí na mou otázku, jak se to má ve škole s matematikou, má být pouze první dva roky! Další otázky se vztahovaly hlavně k výuce, která je dost rozmanitá.

Po prohlídce školy jsem se měla rozhodnout, zda chci už ten den jít na přípravný kurz. Nakonec se řeklo, že je na čase to vyzkoušet. Kurz začínal v půl čtvrté a my měli zhruba dvě hodiny. Jeli jsme do centra města, kde jsme si povyprávěli své pocity, které se nashromáždily od osmi ráno, a přikoupili nějaké malířské potřeby.

Už ve čtvrt na čtyři jsem byla připravená nakreslit zátiší, které po mě bylo vyžadováno. Po hodině a půl jsem musela končit, i když můj výtvar nebyl zdaleka hotový.

Byl to celkově náročný den, na který budu dlouho vzpomínat. Domu jsme se dostali v osm večer, byla jsem unavená a vyčerpaná – hlavně psychicky. Každého uchazeče návštěva vyvolené školy určitě zmůže a já nebyla výjimkou. Všem deváťákům držím palce a pevně věřím, že se jim bude Den otevřených dveří školy líbit jako mně.

Řekla bych, že po měsíci ode Dne otevřených dveří to není špatné.

Gábina Fránková, 9. B

Dárek, který by mi změnil život

Již od narození mám slabost pro bojová plemena psů. Tuto vlastnost jsem zdědil po mamce. Jelikož mi rodiče zatím žádného takového psa nepovolili, tak chodím se sousedovým rotvajlerem Julčou ve volném čase ven. Protože má mamka pro tato plemena slabost taky, tak jsme se spolu domluvili na tom, že taťku přemluvíme. Teď, po dlouhých dvou měsících přemlouvání, mi taťka dovolil mé vysněné plemeno - stafordširského bulteriéra. Pokud se všechno povede, tak za několik měsíců budu mít doma buďto fenku Agnes, anebo pejska Oskara. Mám v plánu s ním chodit na cvičiště, jelikož to jsou tvrdohlaví psi, kteří vždy musí vědět, kdo je jejich vůdce smečky.

Lukáš Holeček, 8. B

Dárek, který by mi změnil život

Asi největší radost bych měla ze stroje času. Šíleně mě zajímá, jak lidé žili za první světové války, za národního obrození, za doby, kdy žila Marie Terezie. Ale vůbec nejvíc by mě zajímali předkové naší rodiny, které už jsem nestihla poznat. Chtěla bych se s nimi setkat, dozvědět se, jací byli, co měli rádi a kým vlastně byli. Skoro nic o nich nevím a docela mě to mrzí. Opravdu moc bych se o nich chtěla dozvědět víc. Ne jenom koho si vzali, kde pracovali, jak umřeli. Ale asi trochu předbíhám dobu, na sestrojení stroje času je přeci jenom brzy. Ale upřímně, radost by mi udělal jakýkoliv dárek.

Anna Fabšicová, 8. B

Dárek, který by mi změnil život

K Vánocům si toho letos přeji víc, ale nemyslím tím jen ty hmotné dárky, například foťák si přeji už dlouho, protože se chystám na fotografickou školu. Nebo zařízení nového pokoje.

Myslím tím, aby s námi byl děda o něco déle. Nedávno se u něj znovu objevila jedna závažná nemoc, která nás nikoho nepotěšila. Všichni doufáme v dobrý konec, ale nikdo to přesně neví.

Vánoce přeci netvoří jen dárky, co dostáváme, ale i lidé, se kterými Vánoce prožijeme, a já chci alespoň o jedny Vánoce prožít s dědou prodloužit. Nám všem z rodiny by to udělalo ohromnou radost a byl by to ten největší dárek ze všech.

Vždy jsem přemýšlela o hmotných dárcích a pořád si je přeju, ale letos mám i tuto prosbu: „Moc bych si přála prožít Vánoce s dědou.“ A o tomhle dárku si myslím, že by mi změnil život.

Tereza Salberová, 8. B

Co pro mě znamenají Vánoce?

Vánoce jsou pro mě tím nejkrásnějším obdobím – nemusím chodit do školy a učit se. Také se raduji ze zimního počasí, kdy chodíme s rodiči bruslit. A nejvíce, asi jako každý, se těším na dárky a na vánoční atmosféru. Je to období požívání vánočního cukroví a sledování vánočních pohádek a filmů. Ráno na Štědrý den zdobíme s bratrem stromeček a přitom sledujeme vánoční pohádky. K obědu máme pouze hrachovou polévku, abychom se těšili na bramborový salát a smaženého kapra. Se salátem pomáhám tatkově a většinou ho i ujídám, protože ho mám moc rád. Kapra smaží mamka. Před večeří jdou s tatkou a bratrem na procházku a sledujeme vánoční výzdobu ve městě. Mezitím mamka dodělává večeři. Po návratu se společně navečeříme při poslechu koled a poté odcházíme k vánočnímu stromečku, kde už se každý těší ze svých dáreků.

Antonín Vystrčil, 6. A

Vánoce

Proč mám ráda Vánoce? Je mnoho důvodů, proč je mám ráda, ale nejvíce mám ráda advent. Na adventu se mi nejvíce líbí neděle, protože každou neděli zapálíme o jednu svíčku navíc než minulou neděli, až nakonec poslední neděli hoří svíčky všechny. A pak nastane Štědrý den.

Už od rána se těším, jak si večer sedneme všichni ke stolu a navečeříme se, pak rozbalíme dárky a koukneme se na vánoční pohádku. Ale ještě než se tohle vše stane, tak ozdobíme stromeček. Doma máme čtyři druhy ozdob – stříbrné, slaměné, háčkované a dřevěné postavičky. Vždy musíme vybrat, kterými ozdobíme stromek. Loni jsme měli stříbrné ozdoby a letos budeme mít asi dřevěné postavičky.

Také se ale těším na vánoční prázdniny. Letos je máme delší, protože jsme dostali ředitelské volno.

Když skončí Štědrý den, tak nastane 1. hod vánoční, a to jdeme do Žihobec za babi a dědou a tam nás čekají další dárky a vynikající oběd. Když se všichni najedí, jdeme do kostela na vánoční koncert. Když toto opět skončí, nastane 2. hod vánoční, a to vyrazíme do Rejštejna a tam nás čeká taky výborný oběd a zase další dárky.

Když skončí advent i Vánoce, přijdou Nový rok, tři králové, karneval, Velikonoce, letní prázdniny, začátek školy a další krásné Vánoce. Je jen jedna změna, která je na každých Vánocích – vždy jsme o rok starší.

Anna Svatková, 6. A

O vánočním skřítkovi

Na Vánoce se objeví vánoční skřítek. Vypadá jako malá myška, akorát chodí po zadních nohou a nejí sýr, ale vánoční cukroví. Má červenou čepičku s bílými sněhovými vločkami. Bydlí na vánočním stromku a stará se o něj. Leští ozdoby, opečovává stromeček a dává pozor, aby se děti nedívaly na dárky. Chodí po domě a čaruje různá tajemství. Když má dobrou náladu, čaruje pro děti sladkosti. Před Štědrým večerem pozve do domu pár lesních zvířátek. Schová je na půdě a tajně jim nosí cukroví. Veverky mají rády ořechy slepované vanilkovou náplní. O štědrovečerní večeři se nenápadně proplíží a dochucuje kapra a bramborový salát.

Jana Kavalová, 6. A

O Sněhuláčkovi

Byla zima. V chalupě pod lesem žil dřevorubec se svojí ženou. Jednoho večera si hospodyně hlasitě povzdechla: „Kdybychom tak měli děťátko.“ Muž smutně pohlédl do prázdné kolébky v rohu světnice. I on by tuze rád potomka, ale osud tomu nějak nechtěl. Protože měl svoji ženu rád a chtěl ji potěšit, vyšel před chalupu a ze sněhu uplácal děťátko. Vypadalo jako živé. Zavolal ženu. Když dílo spatřila, dojetím jí začaly stékat slzy přímo na

sněhové děťátko. „Cink! Cink! Cink!“ A, světe, div se! Ono žilo! Rodiče nevěřili svým očím. I spěchali s dítětem do vyhřáté světnice. Byl to chlapec s tvářičkou jak padlý sníh. Dali mu jméno Sněhuláček. Sněhuláček rostl jako z vody. Co pro jiné byl den, to pro Sněhuláčka byl měsíc. Za pár dní se z něj stal mládenec.

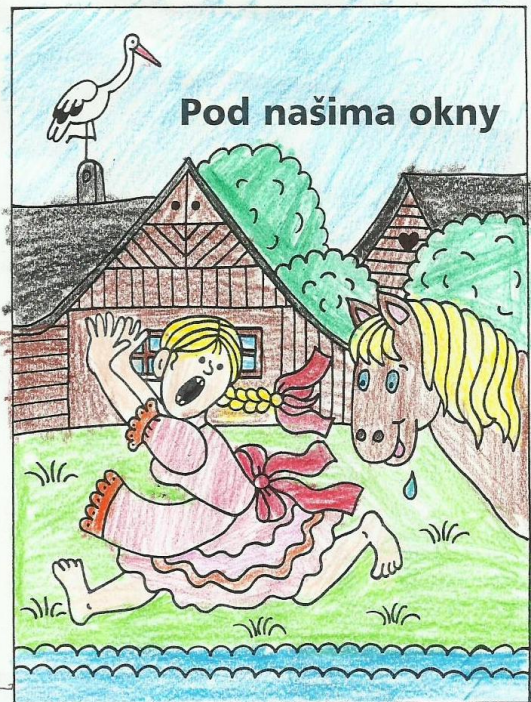
Na jaře, když sníh ze strání zmizel, scházela se místní chasa na louce za vsí a hrála různé hry. Také Sněhuláček by rád za ostatními. Rodiče nebyli proti, jen jedno mu kladli na srdce. Prý aby se ohni vyhýbal. Sněhuláček přikývl a spěchal na louku. Tam bylo veselo! Sněhuláčkovi se mezi omladinou líbilo.

Jednou šel opět na známé místo. Toho dne zkoušeli mládenci svoji odvahu. Rozdělali si ohýnek a jeden po druhém přes něj skákali. Vyzvali také Sněhuláčka, aby se k nim připojil. Jenže Sněhuláček chvíli váhal, neboť mu znělo v uších rodičovské varování. Ale chlapci si z něj začali utahovat, a tak svolil. Rozběhl se a – skočil.! „Ááč!“ ozvalo se a hustý oblak páry stoupal k nebi. Dřevorubec se ženou syna oplakávali. Vítr je utěšoval chladivou písničkou: „Nezoufejte, za rok se zima vrátí. Zase si můžete uplácat sněhuláčka...“

Tereza Luhanová, 6. A

Pod našima okny seč rodička
 napoj me má milá mého,
 konička! já ho nenapojím já se
 koně kojím, já se koně boje má ře jsem
 na máček

P. Brožák

Pod našima okny

teče vodička...

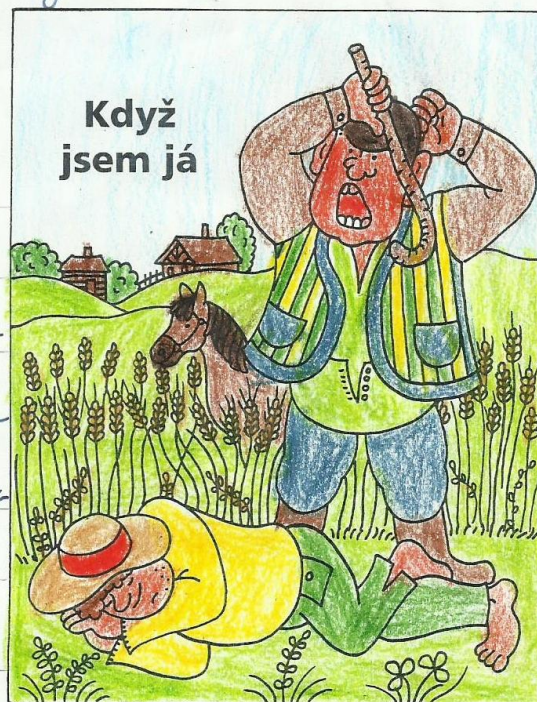
V som našem lesíku
 rosse hvíbeček / počkej
 malá houbo přijde
 dědeček! On se rychle
 sehne / do košíku vezme
 do košíku vezme / bude
 řívalček.

Když jsem já ty koně pásal

Když jsem já ty koně pásal přišla na mě dřímola. Když jsem já ty koně pásal přišla na mě dřímola, dřímola - dřímola - dřímola. Linka, koně vešli do řítla.

J. Píkoš

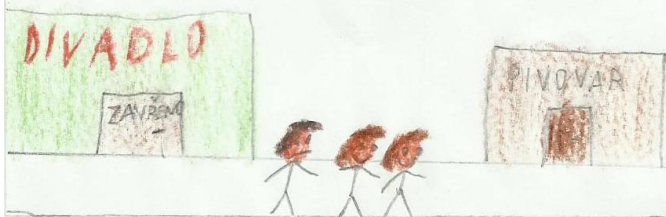
Když jsem já

ty koně pásal...

Když jsem já šel do divadla měli ještě navučeno.

Když jsem já šel do divadla měli ještě navučeno.

Zavře - navče - navčenického sak jdem na pivíčko.

Spi, děťátko, spi.

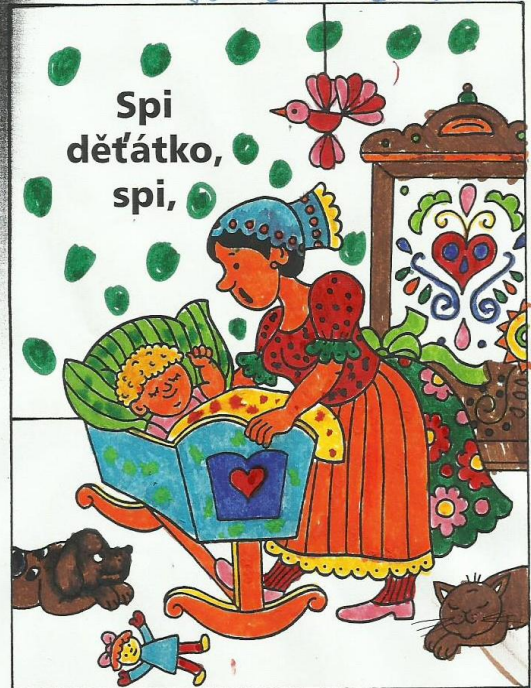
Spi, děťátko, spi
zavři očka svý.

Pán Bůh bude s sebou spát,
andělíček kolibati.

Spi, děťátko, spi,
zavři očka svý.

K. Girošková

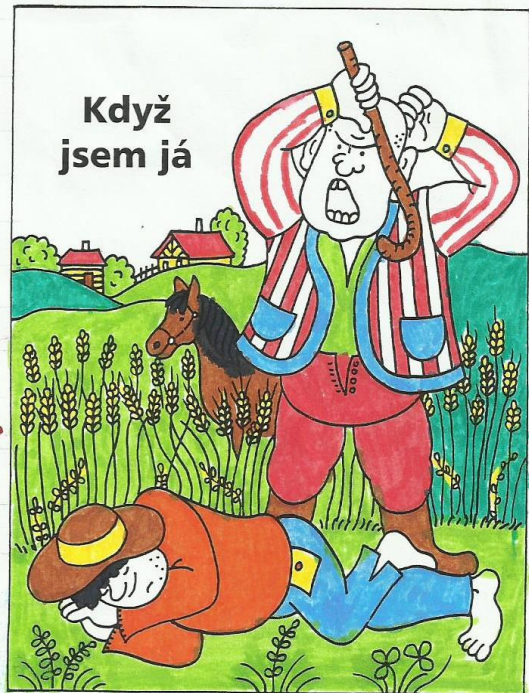

zavři očka svý...

Jdi do školy jdi
nos své školy.
jestli je mít nebudeš
poznámku dostaneš.
Jdi do školy jdi
nos své školy.

Když jsem já ty koně pásal,
přišla na mě dřímota
dřímota dřímota dřímota,
koně vesli do řítla.

E. Jandová

Když
jsem já

ty koně pásal...

Když jsem na ty koně
stála / koukla jsem se
dolů / hlava se mi namotala
a já spadla na stranu

Valerie

Chovejte mě, má mamičko
Chovejte mě, má mamičko jablíčko,
chovejte mě, má mamičko, jako
z růžící květi: jen až vy mě obch-
váte, pak se na mě podíváte,
jak mi buče pěkně slusíš, líbej
kabiček.

jako míšenské jablíčko...

babička

vnučka

Zaspívej mi má babičko

Zaspívej mi má babičko pěknou
píseň pro srdíčko,
a zspívej mi má babičko pěknou
píseňičku.

Až mi píseň zaspíváte
pak se na mě podíváte budu
sancit pěkněj, samec na
som dvo rečkú.